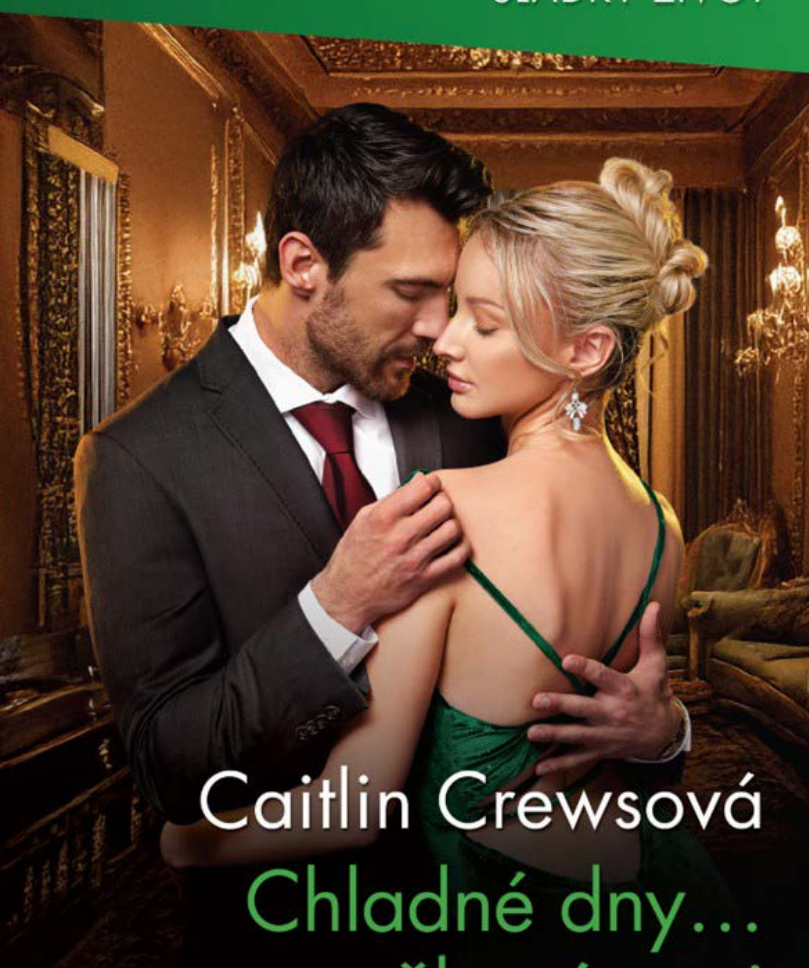
SLADKÝ ŽIVOT

Caitlin Crewsová

Chladné dny... a žhavé noci

HARLEQUIN

Caitlin Crewsová

CHLADNÉ DNY… A ŽHAVÉ NOCI

Překlad

Jana Austinová

Milá čtenářko,

minulý a předminulý měsíc jsem Vám adresoval dva své „španělské listy“. Tak jestli dovolíte, uzavřel bych to dneska posledním; do třetice všeho dobrého.

Když jsem se před pár roky dostal poprvé na slavnou barcelonskou nákupní třídu Rambla, čekal jsem – ovlivněn příběhy, v nichž tam nakupují hrdinky vybavené zlatou kreditní kartou hrdiny-miliardáře, že přes samé Manoly Blahniky, Diory apod. nebude vidět „obyčejný svět“.

A víte, že to tak není? Sklenka proseka a talířek s tapas vás tam určitě nezruinují. Ale nejvíce mě překvapila ta spousta stánků s květinami, které prodávají semínka – opět květin, ale také rajčat, okurek a papriček. To je teď po celé Evropě obrovský hit; také mně dozrávají papričky původem z asi pěti zemí světa.

A tak jsem uvažoval, jak zrovna tahle „móda“ má blízko k tomu, o čem jsou mé příběhy. Tedy k lásce. Takové semínko nestačí hodit do hlíny, ať už si to dopadne, jak chce. Je třeba se o něj starat. A je třeba se smířit s tím, že květy, neřkuli plody uvidíme až za mnoho týdnů či měsíců. A s láskou je třeba pracovat stejně – starat se o ni a čekat, trpělivě čekat, až se „urodí“…

I když čtrnáct let, tedy tak dlouho, jako museli čekat Minerva a Oliveiro v povídce Nesmíš být mým mužem! *od Amandy Cinelliové, je přece jen snad až příliš mnoho!*

… s láskou
Váš Harlequin

Caitlin Crewsová

CHLADNÉ DNY... A ŽHAVÉ NOCI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Wedding Night in the King's Bed

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2024

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Caitlin Crews
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN 978-83-291-1805-7 (EPUB)
ISBN 978-83-291-1806-4 (MOBI)
ISBN 978-83-291-1807-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Nemusíš si ho přece brát," připomněla důrazně Helene Archibaldové v předsíni katedrály její sestřenice, nejlepší přítelkyně a hlavní družička zároveň, ačkoli ji nevěsta o žádnou radu nežádala.

Za dveřmi malé zdobné místnosti se nacházelo plno lidí a zněly zvuky varhan, ale tady byly jen samy dvě. A také Helenina úchvatná vlečka, roztékající se do stran po starobylé kamenné podlaze záplavou elegantní látky v barvě slonové kosti. Nechyběly ani květy snad z celého Fiammettského království, které si už od středověku hovělo vysoko ve vrcholcích Alp mezi Itálií a Francií, jako by se svou barevnou hýřivostí a něžnou křehkostí chtěly vysmívat mrazivému lednu.

„A že je to král? No a co? Prostě zmizíme a hotovo!" dodala sestřenice odvážně. Její hlas se odrážel od bohaté svatební dekorace a starobylých tlustých stěn s ponurou náboženskou ikonografií.

Helene její návrh považovala za sladký, i když zhola zbytečný. Přesto si kladla otázku, jak by to sestřenice hodlala provést. „A to bychom prostě jen tak utekly? Po ulicích plných gratulantů, a navíc bedlivě hlídaných palácovou stráží?" Zdálo se jí zábavné během napjatého čekání na obřad promýšlet únikovou strategii, jakkoli neuskutečnitelnou. Za okamžik si měla před zraky davu a pod dohledem kamer brát muže, který byl skutečně králem se vším všudy. „A i kdyby se nám

to přece jen podařilo, co bychom takhle vystrojené dělaly pak? Myslíš, že bychom se mohly vydrápat na nejbližší horu a po zadku sjet až dolů do Francie?“ Mírně si načechrala vlečku, která se díky tomu rozvlnila ještě víc do stran. „Představa je to lákavá, zvlášť kdybychom si vybraly tu správnou horu. Slyšela jsem, že některé vrcholky Alp na italské straně jsou dost zrádné.“

Milá a loajální Faith se odhodlaně napřímila, jako by se vážně každou chvíli mínila rozběhnout k bělostným horám, i když Helene dobře věděla, že její báječná sestřenice fyzicky zvládne leda tak lenivé courání po pláži, aby se tam následně mohla složit na lehátko pod rozložitý slunečník. „Řekni jediné slovo, Helene, a jdeme na to. Myslím to smrtelně vážně.“

„Já vím,“ ubezpečila ji nevěsta. Zvuk varhan v hlavní části katedrály začal nabírat na síle, pronikal k nim zdmi s větší naléhavostí. Zřetelnější byl i nárůst aktivity hostů – tlumené kašlání, vzrušené šoupání nohou. Helene vytušila, že král je již na svém místě. Jistě stál připravený na konci uličky a důstojně čekal, jako by vzpěrné oblouky měly oslavovat jeho slávu, nikoli tu boží. Helene blesklo hlavou, že je to možná skutečně tak. Musela se tomu bezděky usmát, ačkoli hluboko v jejím nitru pod metry bílého hedvábí a krajky barvy slonové kosti tiše hučelo cosi temného. „Ale raději se přece jen vdám, co říkáš? Když si s tou svatbou dalo práci tolik lidí…“

„Doufám, že to zase není jeden z tvých rádoby vtipných žertíků, Helene,“ ozval se přísně její otec, který se nepozorovaně zjevil v předsíni a s obvyklou otravnou pečlivostí za sebou zavíral dveře. „Samozřejmě, že se *přece jen vdáš,*“ drtil ji chladným pohledem. „Budeš si snad brát samotného fiammettského krále, pro všechno na světě. O tom přece není vůbec nutné přemýšlet.“

Jistě, když se tě to netýká, chtělo se Helene vyhrknout.

Už dávno však pochopila, že hádky s otcem nemají

cenu. Herbert Marcel Archibald byl hubený jako drát a neustále vibroval zlostí a urážkami. Vždycky musel mít pravdu. Jakákoliv debata s ním byla zhola zbytečná. Naposledy to zkoušela před smrtí své veselé milované matky.

Když matka zemřela, už nebylo proč se hádat. Helene nečekala, že ji otec bude *vnímat*, natož aby se ji snažil *pochopit*. Nestála mu ani za to, aby se pokoušel předstírat, že mu na dceři záleží. Dal jí jasně najevo, co od ní čeká: Že se dobře vdá stejně jako předtím její matka. To byla její úloha, zhostit se jako další z řady žen rodinné tradice a přinést výhodným sňatkem ještě víc bohatství a jiných výhod. Archibaldovi to tak činili po celé generace.

Helene proto musela vynikat ve všem, aby se stala vhodnou nevěstou. Nebyla tím nijak nadšená. Měla své sny. V průběhu let si představovala, že z ní bude astronautka, soudkyně či mořská víla. Pamatovala si však příběhy, které jí vykládala její elegantní a vřelá matka. Byly to pohádky se šťastnými konci, jichž se docílilo domluvenými sňatky, což bylo mnohem příjemnější než starodávné hry, které rozehrávali muži typu jejího otce.

Někdy si připomněla, že kdyby chtěla, mohla by se otci vzepřít. Jenže kdykoliv se tím začala vážněji zabývat, vzpomněla si na matku, která s manželem zůstala navzdory chladnému vztahu, a ještě tvrdila, jak není šťastná.

Jsem spokojená a zabezpečená, slyšela kdysi Helene říkat matku. Ta slova patřila sestře, matce Faith. *Ne každá z nás je tu pro vášeň. Některým stačí, když pokojně prospívají.*

Helene postupně dospěla k rozhodnutí, že pokud bude prospívat jako její matka, bude spokojená.

Od chladného podzimního dne, kdy ji uložili k věčnému spánku, uplynulo mrazivých pět let. Helene si neustále připomínala, že se sama rozhodla, že od otce

neodejde. Že se podřídí všem jeho požadavkům a očekáváním. Že bude vykonávat všechno, co dřív dělala její matka, a že to nakonec vůbec nebude tak zlé. Sama přece viděla, jak chladně se k sobě rodiče chovali, a přesto to matce nevadilo. Nazývala to dokonce prospíváním.

Představovala si, že je ledovou růží.

Stačí jediné slovo, připomínala jí němě Faith.

Protože její rodiče se brali z lásky. To si její matka jako nejstarší dcera nemohla bohužel dovolit. Té byl určen jiný osud.

„Tak pojď, Helene," houkl na ni otec netrpělivě, jako by ho kdovíjak zdržovala.

„Ano, *papa*," zamumlala poslušně jako vždy a střelila po Faith alespoň vděčným úsměvem.

A myslela přitom na matku, která by si dnešní den určitě užívala, nezávisle na tom, co k němu vedlo. Stejně jako nazdobenou katedrálu a království.

A skutečného *krále*.

Mama by nadcházející událost považovala za oslavu prospívání.

Helene se zavěsila do netrpělivého otce a Faith uchopila předlouhou vlečku na šatech, o které její nositelka nestála, ale přesto si je oblékla. Herbert ji pak okázale vedl ke dveřím do hlavní lodi katedrály, v níž stála královská stráž s kamennými výrazy.

Nikdo se nezajímal, jestli se jí chce. Jestli by nechtěla ještě chvíli počkat.

Helene si říkala, že je tomu tak nejspíš proto, že vyhlížela *připraveně*, ostatně jako vždy.

Stráž čekala na signál svátečně oděné dvořanky, která vyhlížela jak schopně, tak velmi šik, a která naklonila hlavu k zařízení, o němž Helene věděla, že se jedná o sluchátko. Tiše cosi pronesla.

V hlavní chrámové lodi znovu zesílily tóny varhan, které zněly tak obřadně, až z toho Helene rozbolely všechny kosti – ale vzápětí se napomenula, že to je

nejspíš jen průvanem chladného zimního vzduchu zvenčí, protože věděla, že otec u své ženy z duše nesnášel dramata.

Jenže vzápětí si Helene vzpomněla na její krásně příběhy, které zbožňovala, takže jí matka ty nejkouzelnější vyprávěla stále dokola, a nenápadně pod závojem vzdychla. Tak tiše, aby ji nikdo neslyšel. A rozhodla se, že rozechvění v kostech bylo to přece jen tou hudbou.

Dvořanka si přitiskla na ucho pěstěný prst a kývla na stráž, pak se ze zvyku usmála na Herberta. Helene ignorovala, čímž dala najevo, kdo je tu významnější osobou.

Nebo byla prostě jen tou, která si nikdy na nic nestěžuje.

Faith zamručela něco, co znělo jako *stačí říct, kdy*, a Helene se raději rozhodla, že tím míní svatbu, nikoli útěk. Sestřenice chvíli čekala a stoupla si před Helene teprve tehdy, když Herbert netrpělivě zafuněl. Ještě převzala kytici od dvořanky, která následně zmizela v jedněch malých postranních dveřích, a připravila se k chůzi uličkou.

Slavnostní hudba pokračovala neutuchající jiskřivou symfonií, jejíž oslnivé tóny se proplétaly s hučením v Helenině těle a elektrizovaly ho.

Pak se otevřely velké dveře do katedrály. Dav poslušně povstal, otočil hlavy k nevěstě jako jeden muž a Helene si vybavila, co všechno tomuto okamžiku předcházelo.

Co ji přivedlo do katedrály, nacházející se v polovině cesty na horský vrchol v titěrném království, upředeném z alpských snů. Nevyvedla z omylu Faith, která věřila, že si tohoto muže bere z donucení. Bylo to tak snazší. Protože Helene nedovedla vyjádřit, proč se tomuto sňatku tak ochotně podvolila…

Kromě toho, cesta uličkou byla velmi dlouhá. Tak dlouhá, že Helene nedokázala odhadnout, která z postav na jejím konci je ten, kdo je skutečnou hvězdou

dnešní show. Výhled jí blokovala skvostná výzdoba a sám biskup zářil do daleka, avšak Helene přesto pochybovala, že by se ve vší té nádheře její ženich tak snadno ztratil.

Její ženich. Samotný fiammettský král. Gianluca San Felice, široko daleko známý svou drsnou mužnou krásou stejně jako hrozivým magnetismem, který by měl Helene děsit, ale jenž v ní místo toho hned od začátku vyvolal onen zvláštní hukot.

Ten se nyní stával s každým krokem temnější a silnější.

Brzy se stane jejím *manželem*, a jednou i otcem jejích dětí. Domnívala se, že nejméně dvou, protože Gianluca byl vládcem. A každý věděl, že ten, kdo sedí na trůně, si nezbytně musí pořídit dědice, aby si tím zajistil pokračovatele rodu.

Helene přemýšlela o nástupnické linii tak, jako by nebyla spojená s *lidmi*, tím spíš *s ní*. Jinak by musela myslet na to, jak se děti dělají, což v ní vyvolávalo podivný pocit. Zvlášť když si u toho představila Gianluku, jenž pro ni byl doposud spíše nepostižitelnou a nezměrnou bytostí než mužem z masa a kostí.

Hučení v jejím nitru, o němž si myslela, že je to on, nebo že patří jemu, ještě zesílilo.

Ambiciózní a odvážný sňatek, to jediné se od dědičky očekává, říkával jí neustále otec. Už když byla malá, otevřeně mluvil o upevnění dědičného majetku – pomocí jedné či dvou nemovitostí – a o způsobu, jakým by si mohl jak on, tak jeho dcera společensky polepšit, kdyby se všechno dobře vyvíjelo. Tím jasně vyjádřil, co by mělo být jejím primárním životním cílem. Matka na druhém konci dlouhého naleštěného stolu zachytila její pohled z místa, kde směly sedávat děti pouze v případě, že byly pěkně zticha, a jasné oči jí přetékaly skrývaným veselím.

Později se k ní Helene přitulila v dětském pokoji a společně spřádaly ty nejfantastičtější příběhy o tom,

jak bude jednou její manželství úžasné navzdory tomu, jaké představy o něm choval otec. Jak ona a okouzlující princ prožijí mnohá dobrodružství, budou zabíjet draky a tančit na nádherných plesech, a jejich život bude jednou velkou pohádkou se šťastným koncem.

Pak se však ukázalo, že Helene roste do krásy, a když se z ní vskutku stala velmi hezká dívka, Herberta posedla chamtivost. Jeho dcera se navíc projevila i jako velmi chytrá. Herbert ji tedy poslal do exkluzivní dívčí internátní školy ve Švýcarsku, kam bohatí otcové nechali zavírat dcery, aby měli jistotu, že jejich život bude přesně nalinkovaný. Z penzionátu se nedalo nijak uniknout. Ve skutečnosti to byl jakýsi druh vězení, jakkoli luxusního. Zařízení bylo obehnané vysokými zdmi a strážené hlídači. Počet dívek nikdy nepřesáhl desítku a všechny pocházely z elegantních zámků po celém světě, kde neměly příležitost přijít do kontaktu s životem obyčejných smrtelníků.

Kromě studia a snů o okouzlujících princích, s nimiž se samozřejmě měly setkat pouze v doprovodu někoho z příbuzenstva, se toho nedalo moc dělat.

Helene považovala za štěstí, že ji otec nechal školu dokončit, což nebyl případ mnohých jejích spolužaček. Směla navíc dodělat i závěrečný ročník, kterým byl penzionát známý – protože, jak se šuškalo, jistí vládci, kteří se ženili z lásky, potřebovali pro své společensky níže postavené královny rychlé dovzdělání.

Helene maturovala krátce před svými devatenáctými narozeninami a očekávala, že ji otec ihned představí jako žádoucí nevěstu. Byla přesvědčená, že pod bedlivým otcovým dohledem bude následovat nekonečná řada únavných společenských akcí, na nichž bude muset být nenuceně okouzlující jako pravá absolventka slavného švýcarského penzionátu a dědička rodu, a navrch ještě bude nucená strpět otcovy nelítostné komentáře ohledně toho, jestli její zjev vyvolává žádoucí odezvu.

Když ji otec toho roku přivezl na letní rodinné sídlo do Provence, pochybovala, že bude schopná snést jediný týden, natož celou letní sezonu společenských událostí. Muži, které měl otec na mysli, byli bohatí a honosili se tituly. Helene si o nich textovala s Faith. Na internetu se o nich pokoušely zjistit co nejvíc a jejich zjevné nedostatky, mezi něž patřily milenky, hazard či účast na večírcích, které nikdy neskončily dobře, obracely v nevinné výstřednosti.

Bylo to tak snesitelnější, dokonce snad i zábavné.

Taky bychom mohly utéct, říkávala Faith, jako by k tomu právě ona měla důvod, když měla rodiče, kteří ji zbožňovali a rozmazlovali. *Myslím, že bych v nějakém bohémském městě uspěla jako senzační umělkyně. Žila bych ze své tvořivé energie a z důvtipu.*

Řekla bych, odpovídala Helene, *že si to představuješ jako nějaký muzikál z Broadwaye. Život je o něčem jiném.*

A i když to byla pravda a kandidáti na slavnou ženitbu s ní se sjížděli z celé Evropy, Helene nikam utíkat nehodlala. Protože její otec nebyl laskavý člověk. To věděla vždy. Jenže toto byl jediný způsob, jak uctít mrtvou matku a jak otci dokázat lásku, pokud o to tedy vůbec stál.

I já dovedu tiše prospívat, říkala si. Být i nadále zabezpečená jako doposud. Když to dokázala její matka, ona do přece svede taky. Až si vezme muže, kterého jí otec vybere.

Jenže pak jednoho dne dorazil královský posel.

A osobně, před prvním večírkem, na němž měla být Helene uvedená do společnosti jako kandidátka na vdávání. Objevil se se vší okázalostí a oznámil dobrou novinu: Že se Helene nějakým způsobem – jakým, to nijak nespecifikoval – ocitla v hledáčku samotného velkého a mocného fiammettského krále, který by ji velice rád poznal.

Nejednalo se o pozvání.

Můj bože, děvče, běsnil toho večera Herbert celý bez sebe, *jestli tohle pokazíš, nikdy ti to neodpustím.* Vyhlídky na tak citelné vylepšení společenského statusu byly prostě příliš lákavé.

Helene by ráda namítla, že až doposud dělala vždycky to, co po ní chtěl, a že tudíž nevidí důvod, proč by měla cokoliv pokazit. Že byla celý život pokorná a poslušná, takže si Herbert musel celou dobu myslet, jak je lehce ovlivnitelná.

Potěšilo ji, že se i tak bál, že by něco nevyšlo tak, jak si přál. Jistě to znamenalo, že občas někde přece jen probleskl její skutečné já.

Přijetí králova pozvání, které ve skutečnosti žádným pozváním nebylo, značilo podřídit se určitému procesu.

Helene se postupně setkala s množstvím dvořanů, z nichž každý dorazil s jinou agendou a rozdílnou formou agresivního interview, které bylo ovšem pokaždé schované pod zdánlivou zdvořilostí. Mluvila s nimi jak v přítomnosti otce, tak bez něj. Musela odevzdat všechna elektronická zařízení i s hesly ke všemu, co mohlo obsahovat jakékoliv osobní informace. Musela se důkladně vyzpovídat ze všeho, co se kdy v jejím životě událo od doby, kdy byla ještě dítě.

Obyčejně už předem znali odpovědi, ale zajímalo je, co jim o tom poví ona.

Textovala jste sestřenici o naší minulé schůzce, zkonfrontovala ji zhruba měsíc po královském pozvání nejpřísnější z dvořanů. *Řekla jste jí, pokud si to vybavuju správně, že začínáte mít pochyby o tom, že král je skutečnou osobou. Je to tak?*

Ano, přiznala Helene. Byla ráda, že tu s ní není otec. Jistě by neschvaloval výraz zděšení na tváři dotyčné dvořanky. Bezpodmínečně by jí zakázal, aby si s Faith dál textovala, vzhledem k tomu, že mu matčini příbuzní byli vždycky ukradení. Helene se bezděky zasmála. *A divíte se?*

Král se objevil hned příštího dne.

Když si teď Helene onen okamžik vybavila, málem zaškobrtla. Nechápala, proč se před zraky přítomných nenatáhla jak široká, tak dlouhá, ale nejspíš s tím měla co do činění síla, s jakou otec svíral její paži.

Helene ho nechala, ať ji vede dál a vzpomínala přitom na nádherné červnové ráno, které její život rozdělilo na *před* a *po*.

Králové se jistě nikde nezjevují *jen tak*, ani když chtějí být inkognito. Takže i když se skutečně tehdy objevil v půvabném zámečku jejího otce, dozvěděli se o tom předem. Toho rána se k nim dostavil další posel a v patách za ním bezpečnostní tým, který pozemek i se zámkem podrobil důkladné prověrce, ačkoliv několik podobných od králova pozvání proběhlo již několik.

Zatímco královské bezpečnostní složky opětovně prohledávaly zámek a jeho okolí, Herbert využil této příležitosti k tomu, aby Helene důrazně poučil o tom, jak si má při této významné události počínat. S dvořany a vlastním personálem pak připravil patřičnou uvítací scenérii.

Neunikl mu jediný detail.

Třikrát poslal Helene zpět do jejích komnat, protože se mu nepozdával její účes. Nejdřív nebyl dostatečně slavnostní, posléze ho shledal příliš prostopášným, poté opět málo uhlazený. Spokojený byl teprve, když si své zvlněné dlouhé tmavohnědé vlasy nechala upravit do volného francouzského copu, který se mu nezdál ani rozpustilý, ani sofistikovaný, neboť obojí považoval za *polibek smrti*.

Také její outfit byl podroben důkladné kontrole. Helene se v penzionátu naučila, že je zbytečné klást i ty nejlogičtější otázky lidem, které nelze ničím uspokojit. Například, proč se nemůže králi ukázat taková, jaká je. Pozvání přece vzešlo od něj, což znamenalo, že ho zaujala i beze všech důkladných příprav.

Ne, v penzionátu žákyním neustále opakovali, že dámy se nikdy nesnižují k dohadování. Vždy si zachovávají důstojnost a kurážně čelí všemu, co jim přijde do cesty.

Proto se kousala do jazyka a nenamítala nic. Převlékla se nejdřív do kalhot, pak do slavnostních šatů. Změnila si odvážné šperky za decentnější. Smyla si nalíčení a začala znovu, a pak ještě několikrát, dokud otec nebyl spokojený.

Zajímavé bylo, že si teď nedokázala vzpomenout, co si nakonec oblékla. Místo toho si velmi dobře pamatovala, jak měnila jeden outfit po druhém a otec stejně nebyl stále spokojený. Stačilo, aby dvořanka jen trochu zvedla obočí, a otec Helene okamžitě poslal převléct, protože ten nepatrný pohyb považoval za výsostný královský nesouhlas.

Nejasně se jen pamatovala, že když jí konečně nařídili, aby se půvabně usadila na pohovce v jednom ze salonů a čekala, necítila se vůbec sama sebou. Jeho Veličenstvo měl přivítat otec, a pak si měli všichni společně sednout a pohovořit si. V závislosti na tom, co bude chtít král, by si mohli dát drink a poté se měl otec vzdálit.

Věřím, že se budeš chovat tak, jak máš, houkl na ni otec přímo před královským předvojem a veškerým domácím personálem. *Když nebudeš vědět, co říct, budeš se usmívat a mlčet.*

Helene usedla ve zvoleném salonu na pohovku a pilně procvičovala, co jí bylo přikázáno. V penzionátu s ostatními dívkami často soutěžily, která z nich má ten nejtajemnější úsměv, poněvadž jim bylo jasné, že ten správný se dá využít jako zbraň. Helene v umění úsměvů bohužel neexcelovala. V těch jejích bylo pokaždé až příliš naděje a snění.

V tom se podobala matce.

Čekala a byla stále nervóznější, i když vůbec nechápala proč. Muže, s nímž se měla setkat, ještě nikdy

nespatřila a bylo klidně možné, že se s ním dnes uvidí naposled. A bylo jí úplně jedno, že se jedná o krále. Cítila by se stejně, i kdyby šlo o některého z otcových obchodních společníků.

Už dávno se totiž rozhodla, že z dané situace vytěží to nejlepší. Bude se řídit matčinou radou a hledat v ní kouzlo. Byla odhodlaná najít zázračné věci v nezázračných okolnostech.

A co když žádní okouzlující princové nejsou? zeptala se jí. *Co pak?*

Pak budeš hledat dál a líp a určitě nějakého najdeš, odpověděla její laskavá matka a stiskla jí povzbudivě dlaň. *O tom vůbec nepochybuju,* mon chou.

Nervozita ničemu nepomůže, rozhodla se nakonec a zvedla se z elegantní pohovky. Šla ke dveřím z celoplošného skla, kterých byl zámek plný a které se otevíraly na zámecké terasy. Z této konkrétně se dalo sejít do matčiny zahrady.

To však nebyl důvod, proč si právě tento salon Herbert vybral, tím si byla Helene jistá. Zvolil ho proto, že na stěnách visela díla známých umělců. Její otec se velmi rád předváděl.

Helene otevřela dveře, vyšla ven a vdechla vonný letní vzduch. Přešla nádvoří, ohlédla se přes rameno a usoudila, že má ještě spoustu času, aby sešla po schůdcích, prošla matčinu zahradu a dala se trochu dohromady.

Kvetoucí levandule ji naplnila pocitem bezpečí. Keříky rozmarýny v ní vyvolaly úsměv. A květy prvních letních růží jí připomínaly šťastné konce matčiných příběhů.

Helene se několikrát zhluboka nadechla.

A když se posléze otočila a chystala se k návratu, aby se znovu půvabně usadila na pohovce, byl tu.

Dřepla si, aby ještě naposledy vdechla vonnou směs bylinek a květin, která jí tolik připomínala matku, a najednou jí kdosi zaclonil nebe. Helene zadržela

dech. Vyschlo jí v krku. A zároveň ji málem srazilo k zemi jakési silné dunivé bouchání…

… které produkovalo její vlastní srdce, jak později zjistila.

Zvedla k němu zrak a hluboko v jejím nitru se rozezvučel úporný hukot, který od té doby už neustal.

Ani se nemusela ptát, jestli je to skutečně on. Viděla jeho fotografie, které jí ukázal jeho personál, a znala i mnohé snímky jeho podoby z internetu. Věděla však, že by ho poznala i tak.

Stál totiž na schodech vedoucích na patio stylem, jako by zcela samozřejmě očekával, že se před ním budou ženy – a pravděpodobně nejen ony – plazit po zemi.

A nejspíš to tak také bylo.

Byl nakonec jedním z nejžádanějších mužů světa.

Nejdřív si nebyla jistá, jestli se před ním nemá vrhnout tváří do prachu, protože v jediném okamžiku zapomněla na všechno, co ji v penzionátu naučili.

Všechno přehlušilo ono podivné hučení. Stál tu, král každým coulem, a Helene blesklo hlavou, že není ani trochu fotogenický.

Okolí ho považovalo za hezkého. I Helene si to myslela, když na fotografiích studovala jeho tvář. A ačkoliv by to nikomu nepřiznala, napadalo ji, že by ten dohodnutý sňatek nakonec nemusel být tak hrozný, když je potenciální ženich tak hezký.

Možná bude zkažený, ale alespoň na něj bude hezký pohled, říkala si. Nyní však zjistila, že všichni fotografové, kteří kdy Gianluku San Feliceho, fiammettského krále, fotili, mu udělali špatnou službu.

Žádný snímek totiž nedokázal vystihnout jeho temnou, všepohlcující mužnou krásu. Vyzařoval ji kolem sebe jako silové pole.

Helene byla ohromená. Jako by ji zasáhla prudká bouře.

Přesto se nakonec vzpamatovala a napřímila se. Šlo to ztuha, jako by její tělo patřilo někomu jinému. Cítila

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Chladné dny… a žhavé noci**.**

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.